

Forfatter: Hagerup, Edvard Eilersen

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Hagerup, Edvard Eilersen (1824-04-30)

Citation: Hagerup, Edvard Eilersen: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Hagerup, Edvard Eilersen (1824-04-30)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 332. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000164.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christiania 30te April 1824.

Kjære Christie!

Maaske Du finder det uforsvarligt, at jeg ikke oftere meddeler Dig Efterretninger fra denne forunderlige og just ikke moersomme Hovedstad. Jeg finder saadant ikke utroeligt, men jeg tør tillige troe, at Du vil overbære med mig, om jeg ikke saa ganske opfylder, hvad Du kunde fordr af mig. Dagbladene bleve mig selv saa kjedsommelige at jeg ophørte med at skrive dem, og hvad maatte de vel da ikke blive Andre. Imidlertid faar Du dog at tære de hermed følgende 3 Nummere. Om der siden kommer flere, beroer paaas. 333 flere Omstændigheder, og deriblandt fornemmeligen, om jeg faaer Tid og Humeur til at skrive dem. Jeg mangler for Øieblikket begge. Morgenbladet siger Dig det Væsentlige af, hvad her passerer paa Thinget. Det Geheime faar Du rigtignok ikke deraf at vide, men af mig kan Du heller ikke vente Underretning derom, mindst siden Motzfeldt er reist; thi jeg er ikke indviet i Hemmelighederne. Skal jeg sige den rene Sandhed, saa bryder jeg mig heller ikke stort om at kjende dem. Hvad jeg veed, skal jeg imidlertid meddele Dig, og det kan jeg ligesaagodt gjøre ved et Brev in nuce, som i lidet underholdende Diarier. — Siden det er faldt i min Lod at befatte mig med de store Ting, vil jeg begynde med det Største, med Kongen. Han er smek vred, ganske desperat. Skulde Du vel kunne forestille Dig dette? Bar det at formode, at dette Storthing, der dog virkelig endnu intet Ondt (Du vil maaske sige slet Intet) har gjort, allerede har betænkt sig længe paa at give os den ansøgte Prolongation? og dog er det saa. Paa en Tid, da man troede at Alt var nok saa godt og vel, at der var Fred og ingen Fare, faaer Sandels et Brev fra ham, der, blandt mange andre smukke Ting, indeholder, at dersom Storthinget ikke strax afgjør Constitutions Forslagene og giver ham det saa lyksaliggjørende Veto, skal det opløses. Naar man kjender Kongen, veed man, hvad sligt har at betyde, men det er dog ærgerligt, at han saaledes skaber sig gal over slet ingen Ting. Kronprindsen, der, reverenter talt, staaer som en Luus mellem 2de Negle, har havt Medlemmerne af Constitutions Committee, En for En, hos sig, formodentlig for at faa at vide, hvad han omtrent kunde sige Kongen til hans Beroligelse, men hvad Trøst han har faaet, veed jeg ikke. Jeg formoder, at den ikke er stor. Til den fatale Stemning, Kongen er sat i, har Falsen ved sit ivrige Skriveri, — om at Vetoet bør gives ham, — nøk ikke bidraget Lidet. Over at der er rørt op i dens. 334 skammelige Bodøe-Sag, skal han og være meget opbragt, men efter hvad jeg har hørt af Nogle i den sorte Committee, ¹⁾ skal der ikke kunne komme Noget udaf dette Røre. Vi staae altsaa ligesom paa Dask, men skulde det Værste hende og Kongen virkelig opløse Thinget, hvem har da Skammen? Vistnok er der endnu kun udrettet saare lidet, men den, der kjender til Gangen i et Storthings Forretninger, veed, at det i Førstningen maa gaae langsomt. Paa Snak er der ikke spildt Tid. Der er snarere snakket forlidet end formeget. Den eneste, som heri gaaer forvidt, er maaske Knudssøn, men naar man har saa let for at udtrykke sine Tanker, som han, saa er Feilen temmelig tilgivelig. Wedel er en god Præsident, den bedste, vi, efter mine Tanker, har havt. Sibbern er for hurtig, — Krohg for langsom, — men Dig har Ingen af dem, jeg har hørt, endnu naaet. Sverdrup er bidende og skarp, naarsomhelst han staaer op, men da det kun skeer sjeldent, skader det heller ikke meget. Dog frygter jeg for, at han og Knudssøn nok engang vil komme op at skjændes, førend det tager Ende. Det vil være Skade; thi endnu er alt gaet til med Moderation og Værdighed. — — — — —

Jgaar (29/4) var jeg i et lidet Geburtsdags Gilde hos gamle Justitarius Bull, som nu er indtraadt i det 76de. Gid han saasandt var udtraadt af Høiesteret! men det skal han ikke ville høre noget om, uagtet han bestemt er for gammel til længer at beklæde den vigtige Post, der er ham betroet. — Falsen længes stærkt efter den, men han er derfor ikke uopmærksom paa, hvad Du vil gjøre; thi forlader Du Stiftamtmandskabet, vil han søge det, og ligesom der, saavidt jeg troer, ikke kan være anden Grund hertil, end at han paa den Maade vil bane sig en ny Vei til at komme paa Storthinget, hvilket aldrig vil lykkes ham, medens hans. 335er her, saaledes tvivler jeg ikke paa, at han jo faaer Embedet. Der kan siges Adskilligt derom, men saa meget troer jeg dog, at man vil være bedre faren med ham end med Bull, og Een af dem blev det dog i alt Fald. Jeg har hørt, at Du skal være reist op paa Haukeland, og at Du skal komme Dig saasmaat efterhaanden. Gud give Du maatte føle Dig istand til at overtage Embedet igjen; men prøv ei derpaa, førend Du er nogenlunde vis paa, at Du har Kræfter dertil. — Motzfeldt maatte assied, men han var ikke vel tilmode derved. Til denne uventede — som det synes — Naade har han udfundet en Aarsag, som uden Tvivl er den ene rigtige. Det var nemlig farligt, at han under Vicekongens Ophold i Norge var her og kunde virke paa denne. Derfor skulde han i al Haft kaldes til Stockholm. Dette er saa aldeles i sin Orden, at jeg ikke begriber, hvorledes det ikke strax faldt mig ind. Ligesom al vor Kundskab er stykkeviis, saaledes faaer Du ogsaa dette Brev kun stykkeviis. — Jeg har nu været til Middag i det Norske Selskab og drukket rød Viin, Bourgogne og Champagne. Af sidste Sort drak jeg Mere end jeg havde Lyst til, men det var Rambechs Skyld, som sad ved Siden af mig og nøiede mig saaledes, at jeg, i en vis Forstand, virkelig blev fornøiet. Der var ellers ret muntert. At der ved denne Leilighed var to Mænd tilstede, som havde været med at stifte Selskabet, hører til det usædvanlige, men det var og et Par gamle Karle: Bull og Arbin. Jeg fik at høre, at Kongens Meddelelse om Prolongation ene skal være paa ubestemt Tid, men dog affattet i meget moderate, ja endog smigrende Udtryk, hvilket ret fornøier mig. Videre fik jeg at høre, at Aarsagen hvorfor gamle Bull ei vil tage sin Afsked, skal være den, at han arbejder paa at faa Sønnen til Eftermand, Det er som mig synes vel meget forlangt, og skeer vel heller ikke. Der ere de som mene, at Statsraad Krohg burde være Manden, men jeg troer neppe, at han er skikket til denne Post. Hans. 336 har ikke den fornødne Kraft. Hvordan det vil gaae ham i Lovgivningsvæsenet, begriber jeg ikke. Saalænge Thinget tier, tier han ogsaa; men det er dog en Sag, som

Gemytter, hører jeg dog, at Boeck og Steenstrup skulle drive dette hæderlige Haandværk. Jeg tvivler dog paa, at de komme nogen Vei dermed, uden forsaavidt de kunne gjøre deres egne Hoser grønne, ifald saadant derved kan opnaaes. Det er dog leit at have slige Skabhalse mellem sig. — —

Den 10de April. Det var besluttet, at Stortinget in pleno skulde complimentere Kronprindsen, naar han er kommen, men idag havde Wedel saaet Skrupler, fordi han ved at eftersee Storchings Efterretningerne var kommen efter, at saadant aldrig tilforn har været Tilfældet, naar Kronprindsen er kommen til Norge. Man har altid afsendt en Deputation. Uagtet Wedel allerede før Sandels's Afreise, som skede igaar, havde underrettet denne om, at hele Stortinget agtede at gjøre sin Reverents, fandt han det dog raadeligt idag i Thinget at henstille Sagen til Forsamlingens Afgjørelse, og det blev med stor Pluralitet bestemt, at det hele Storting skal begive sig til Prindsen, naar Præsidenten er bleven underrettet om, hvad Tid det falder beleiligt at det modtages. Siden det er den første Gang en Vicekonge kommer her, fandt man det ikke upassende at være saa over al Maade høflig, og da det nu engang var kommet saavidt, at Sandels var afreist med den ovennævnte Besked, vilde man vel heller ikke gjernes. 340gjøre nogen Forandring deri, uagtet det dog nok er mere, end der egentlig kan komme paa Vicekongens Part, thi hvad bliver der saa tilovers for Kongen? Da dette var afgjort, satte Præsidenten under Qvæstion, om ogsaa Kronprindsessen skal eomplimenteres af hele Thinget? Dette blev man ei saa hastig færdig med, ikke just fordi man ikke vilde unde hende den samme Ære som Gemalen, men fordi man frygtede for, at det ei kunde falde hende beleiligt at modtage Stortinget førend en Gang hen i Ugen, hvilket de Mange, som agtede at reise paa Landet i Ferierne, ikke vilde finde sig tjent med. Ved Votering blev det, efter mange curieuse Bemærkninger og Forslag, afgjort, at hele Thinget ogsaa skal fremstille sig for Prindsessen, men der var ikke faae, som mente, at hun nok kunde lade sig nøie med en Deputation, især hvis hun skulde være saa ufornuftig ikke at ville modtage Stortinget samme Dag, paa hvilken det faaer Adgang til Prindsen. I dette Tilfælde bestuttede man nærmere at afgjøre, naar Touren vil komme til hende. Det er at sige, man vil da reise sin Vei og siden, naar Ferierne ere forbi og Thinget igjen samlet, gjøre sin Skyldighed. Det er en ganske ugeneret Fremgangsmaade; men Wedel, som vil ned til Jarlsberg, mente, at naar Prindsessen ikke vil lempe sig efter Thinget, saa behøver dette just ikke heller at genere sig for hendes Skyld. —

22*

Til Middag og Aften hos Wratz, hvor det gik lystig til; men trangt sad vi tilbords som al Ulykke. — — —

D. 11te April. Det lystige Leben hos Wratz igaar sidder mig idag i Panden. Jeg drak dog ikke meget, neppe over 1½ Flaske Viin, og den var, hvad Vinen ikke altid er i Christiania, god; men jeg er ikke mere, hvad jeg har været. Maaskee man har levet for rast i de yngre Aar? Kan saa være! men saa har jeg dog levet. — — —

D. 12te April. Det høie Par kom dog igaar, men ikke før Kl. 10½ om Aftenen. De bleve modtagne meds. 341meget Skrig og mange Lys. Illuminationen var temmelig almindelig og nogle Gaarde prydede med Transparenter, hvorom Aviserne nok ikke ville unnlade i sin Tid at melde. Obeliskens paa Torvet er, efter mit Skjøn, en meget uheldig Opfindelse. Hvorfor de 2de paa Foden anbragte Løver skulde være græsgrønne, begribes ikke. Vel er Grønt Haabets Farve, men derfor at gjøre Løver grønne, er at drive Haabet forvidt. At det svenske Vaaben skal staa paa høire Side af det norske, har jeg at udsætte paa. Jeg spurgte om Aarsagen til slig Høflighed og fik til Svar, at Løven ellers maatte vende Bagen til det svenske Vaaben, hvilket Velanstændighed ei kan tillade. Man skal dog have forsøgt det engang, men Kongen blev vred, siges der, og Broderfolket fik ondt i Maven. Det var dog Opholdsveir, da Herskabet kom, men idag er det samme nederdrægtige Veir som før, med vaad Sne og Valleslatte. Meget bedrøveligt for Thinget, som Kl. 2½, i Eftermiddag bliver modtaget af hans Kongelige Høihed. Der skal Lykke til at conservere de hvide Buxer. Nu er da Stadsen forbi hos Prindsen. Jeg er træt af at staae og meget kjed af den hele Fornøielse. Naar vi havde faaet Lov at gaa, da Wedel havde fremsagt sin Tale, og Prindsen besvaret den, saa vare vi ' slupne vel derfra, men saa kom Middagsmaaltidet og derpaa en Præsentation og en Conversation, der aldrig tog Ende. De hvide Buxer gik det og uheldigt med. Min Serviteur, den Hest! var tilsagt at modtage min Kappe og Paraplue i Palaiet, men da jeg kom, var der ingen Serviteur, og jeg maatte levere mit Habengut til Knudssøns Tjener. Denne var med samt Kappe og Paraplue ikke at finde, da jeg skulde gaa, og jeg maatte da trave hjem som en Nar med hvide Buxer paa i øsende Regn. Buxerne bleve da tilstænkede med Skidt, og hvor mit Gods er bleven af, eller om jeg nogensinde seer det mere, det maa Gud vide. Overmande fornøieligt! Skal jeg oftere til Prindsen og det gaaer til paa slig Viis, kommer jeg tilsidst at gaa nøgens. 342hjem. Men jeg er virkelig ikke begjærlig at komme der oftere, end sige ofte; thi jeg har nok med det, jeg har faaet. Det fornøiede mig paa en vis Maade at see, hvilke Grimacer og yndige Miner mange af de Tilstedeværende satte op, naar Prindsen taledede med dem. Gaverne ere forskjellige, og hver har nu saa sin Maade at gjøre sig takkelig paa. Ved Bordet begik Præsidenten en temmelig drøi Bommert. Han drak Vicekongens Skaal paa følgende Maade. „Tillader de, mine Herrer! at jeg proponerer Hs. K. H. Kronprindsens, Norges Vicekonges Skaal?” Sligt gaar an i et Selskab blandt os og vore Geliker, men her var det ilde anbragt, og at Grev Wedel skulde kunne tage saaledes Feil, det vakte Sensation. Vi vare dog saa gunstige allesammen at tillade det, tildeels med noget lange Ansigter. Da Kronprindsen havde gjort sin Rundgang, skal han have yttret sig som saa: „det er just ingen lang Marsch, men trætter alligevel,” og deri kunde han vist have Ret. — Til Aftens hos Falsen, som fik en Communication fra Stadssekretæren om, at Prindsen imorgen modtager Cour af Embedsmændene, og

ifølge deraf paastod, at jeg ikke kunde undlade ogsaa da at præsentere mig, hvilket jeg længe modsagde, men tilsidst blev det dog saa, at han skulde afhente mig i sin Vogn, ihvor nødig jeg end vilde det. — D. 13de April. Mine bortkomne Sager ere gjenfundne. Jeg havde et Formiddagsbesøg af Wedel, som, da han kom ind, slet ikke havde Tid til at kaste Frakken af sig, men gjorde det dog siden af egen Drift. Der stod Frokost paa Bordet, den vilde han heller ikke have, da jeg bød ham, men bagefter spiste Manden ret godt og drak en Kronsop dertil. Ret en snurrig Person! Det er nu altsammen saa ligefremt og saa fortroligt, men kan man derfor blive klog paa ham? Han fandt det aldeles overflødigt, at jeg atter idag gik til Prindsen, og paa hans Ord lod jeg det være. Deri gjorde jeg da ogsaa ret vel; thi jeg hører, at der ikke har været en eneste Storthingsmand. Dets. 343vilde have seet net ud, om jeg alene havde stukket mig frem der. Jeg vilde ikke have havt det for meget Godt. Hvem har sagt Dem, spurgte han, at De skulde gaa derhen? Falsen, svarede jeg, og nu holdt han en Lovtale over denne Mand, som var ganske rørende. Det var grueligt, hvor han rev ham ned, — alt i største Fortroelighed, det forstaaer sig. Mange curieuse Ting fortalte han mig om adskillige andre Ting og Personer, hvoraf jeg rigtignok vidste en Deel før, men jeg lod, som om alt var mig fremmed. Tilsidst, da han saaledes havde snakket væf henvend 2 Timer, behagede han at fortælle mig, at han egentlig var kommen for at faa mig til at følge ham ned til Jarlsberg, men da jeg ikke vilde dette, paalagde han mig at tage et Par gode Mænd med mig, hvem jeg selv vilde, ud til Bærum, og blive der nogle Dage i Ferierne. Dette fandt jeg endda ikke saa urimeligt; thi hvad han sagde mig om, at vi, om han end ikke selv er der, ville være hans Kone og Exellencen lige velkomne, har jeg ingen Grund til at omtvivle. Det kan derfor nok hende, at Budt og jeg drager derhen imorgn for at blive der et Par Dage. Hos Sandels var idag et lidet udsøgt Selskab for Prindsen og hans Gemalinde. Der blev fra Fæstningen af skudt til Skaalerne. Jeg var hos Mægler Holler til Middag, og vi havde ogsaa godt af Kanonaden; thi da vi vare komne noget hen i Maaltidet og Berten proponerede den bekjendte Skaal, hvorved man slaaer i Bordet, gik det første Skud, just som Glassene vare iskjænkede. Man kan let tænke, at dette gav Anledning til megen Latter og Lystighed. Jeg erindrede mig Scenen hos Monrad, da der blev drukket en Skaal for de gamle Karle fra 1762, og Lynet i det samme blinkede med frygteligt Tordenskrald. — Herr Holler havde en udmærket Bourgogne, som jeg ret lod mig smage. Med Budt er det nu aftalt, at vi i Morgen kjøre til Bærum. Jeg var hos Diriks i Anledning af Sagen mod Mikkel Borge, og D. lovede, at den fra Departementets Side eis. 344skal blive indanket. — Ved Spisebordet fortalte man, at Løverne paa Obelirken i Nat skulle være maltracterede og sønderrevne. Enten de vare grønne eller gule, saa er dette en skammelig Kaadhed, som strængeligen burde straffes, hvis Gjerningsmændene kunde opdages, men det lykkes vel ikke.

Til Aften hos Andresen, efterat jeg var bleven siddende hos Mofeldt ligetil Kl. 8. Jeg fik da ogsaa lidt Skjænd, fordi jeg kom saa seent, men jeg kom altid tidsnok for at tabe mine Penge i en Boston med A., Budsog Melser. — Om Prindsessens Ynde og Blidhed tales der Meget, men smuk skal hun ikke være. At Prindsen ikke fremsagde sin Tale paa Norsk, har man opholdt sig over, og vel ikke uden Grund. Mig støbde det i det samme Øieblik han begyndte at oplæse den, men ærgerligt er det at erfare, at han selv havde foresat sig at fremsige den paa Norsk, men at Sandels fik ham til at lade det være; — just som han var ifærd med at øve sig i den norske Prononciation, skal Sandels være kommen til ham og have sagt, at det var Noget, Hs. K. Høihed aldeles ikke behøvede at bryde sig med, og at den netop burde siges paa Svensk, hvilket da og skete. Men hvorfor staaer den da ikke i Aviserne paa Svensk? Det Ene er saa godt som det Andet. Sandels bliver her indtil videre. I hvilken Qvalitet vides ikke.

D. 22de Mai. Denne Dags Begivenheder ere for vigtige til, at de ei skulde antegnes. Historien og Efterverdenen er det forbeholdt at bedømme deres Følger. Det værste som kan hende er, at Kongen med Magt søger at tiltvinge sig, hvad man ei godvilligen har villet tilstaa ham, og hvad er det saa mere? Magten maa jo den Svagere stedse vige for. Der er peget nok paa denne Omstændighed i de mange udgivne Smaaskrifter om det ubetingede Veto. Et af dem slutter endog med den bevægelige Tirade, „at det er bedre at give Slip paa Noget end at miste Alt;“ men det er paafaldende, hvor liden Virkning der er sporet, baade af Trudsler og Formaninger; thi alles. 345Kongens Constitutions Forslag er idag blevne forkastede i Stortinget, og hvorledes forkastede? aldeles eenstemmigen. Det var en mærkelig Enighed blandt 75 Mennesker, der dog nødvendig maa ledes af meget sorskjellig Interesse. Hvad jeg forud befrygtede, indtraf dog. Stoltenberg kunde ikke tie, ellers vilde samtlige disse Propositioner under den alvorligste Taushed være blevne høitideligen begravne, hvilket dog isandhed havde båret mærkeligt. Galleriet var, som man let kan tænke, fuldt af Mennesker. Præsidenten ¹⁾ oplæste den første Proposition med dertil hørende Indstilling, og opfordrede derpaa Medlemmerne at yttre sig derover, da kom St— frem med, at han vel var enig med Committeen i samtlige dens Conclusioner, men at han ved Præmisserne havde Betænkeligheder, som han forbeholdt sig nærmere at fremsætte, — en Forbeholdenhed, som var lige utidig og ufornudden; thi hvem kunde nægte ham at yttre sine Tvivl, naar han endelig skulde frem med dem? Sagen blev derpaa, da Ingen ellers forlangte Ordet, sat under Votering, og meget klogeligen, ikke paa den sædvanlige Maade, hvorefter de der bifalde den oplæste Indstilling opfordres til at blive siddende, de øvrige til at reise sig, men saaledes: „Den, der ikke bifalder, at Hs. Majestæts naadigste Proposition om Forandring i Grundlovens 71 § antages, vilde blive siddende. Den, som derimod bifalder saadant, at reise sig.“ Herved kom det jo ikke an paa, hvordan Præmisserne vare indrettede; thi endog den, der misbilligede dem alle, kunde af andre Grunde alligevel blive siddende, men det var Stoltenberg ikke nok. Da det kom til den vigtigste: om at lade § 79 aldeles udgaae af Grundloven, oplæste han forskjellige Puncter, i hvilke han ikke kunde tiltræde Committeens Argumentationer. Herpaa stod Krohg op og yttrede med faae Ord, at han efter den Form, som

man lagde til Grund for Voteringen over disse Propositioner, s. 346 fandt det aldeles uforholdende som Formand for Committeeen at indlade sig paa noget Forsvar for de i Indstillingen brugte Argumenter, og at han altsaa for sit Vedkommende ikke skjønnede, at det kunde bære til nogen Nytte at opholde Thinget med Discussioner om, hvorvidt Stoltenbergs Bemærkninger maatte være eller mindre grundede. Schultzyttrede nu, at han af samme Aarsag tilbageholdt de Bemærkninger, som ogsaa han ellers havde villet fremkomme med, og nu blev der ikke talt et eneste Ord mere, men saa ofte Præsidenten, efter at have oplæst en Indstilling, opfordrede til Votering, blev hver Mand siddende, indtil samtlige kongelige Propositioner eenstemmigen vare forkastede. Herover synes der at være megen Tilfredshed i Publicum. At prøve Hjerter og randsage Nyre er ikke Mennesket givet, men neppe slaaer det fejl, at Voteringen aldrig var bleven saa eenstemmig, dersom ikke Frygt for at prostituere sig havde hos mere end Een seiret over Lysten til at behage høie Vedkommende. — At endog Wedel voterede mod Kongens Proposition om at faa en ny Adel indført, var vistnok værd at lægge Mærke til; men hvad skulde han gjøre? Den modsatte Fremgangsmaade vilde ikke have været at forene med hans Klogskab og med den Stræben efter at vinde Popularitet, som han ved alle Leiligheder lægger for Dagen. — Hvad har nu Falsen for alt sit Skrivelser, og Kronprindsen for sin Umage med at virke paa Thingets Medlemmer? Naar Adressen bliver foredraget, vil der ikke blive den Taushed, som der var ved Propositionens Afgjørelse, men det siger ikke Meget; thi over den foretages Debatterne inden lukkede Døre. Den er og et vigtigt Dokument, som det vist ikke er nogen let Sag at forsætte. Præsidenten, som ellers skulde, efter Reglementet, have gjort Udkast til den, listede sig derfra og fik dette Arbejde ind paa Committeeen. Rigtigt er det vel og, at Krohg forfatter denne, da han har skildt sig saa vel ved det Øvrige. — De øvrige Constitutions Forslag ville nok. 347 ogsaa faa en stille Begravelse, dog maaske med Undtagelse af det om Høiesterets Protocoller, hvilket mueligen vil foranledige nogen Debat. Af de Kongelige har den om Naturalisationer hos mig opvakt størst Tvivl, og Indstillingen om denne Proposition synes mig og at være den, der er bygget paa de svageste Grunde. Falsen faar dygtig Skrub, især for Forslaget om, hvorledes Forslag til Love bør fremkomme i Odelstinget. Det kunde være nok med det Halve af de Prædicater, denne Proposition i Indstillingens Slutning tillægges, og Wedel undlod heller ikke ved Oplæsningen at lægge et særdeles Eftertryk paa dem. — Man seer ellers tydeligen, hvorledes Krohg har lagt Baand paa sig, da han skrev om Kongens Propositioner, for at undgaa endog det ubetydeligste Udtryk, der kunde støde eller synes bidende, men at han derimod aldrig saasart er kommen til de Øvrige, førend han bortkaster denne Tvang og ikke regner det saa nøie. *Difficile est satyram non scribere.* — Jeg glæder mig til at erfare den gunstige Sensation, dette Storthingets sindige og med Nationens rolige Character saa overensstemmende Forhold forhaabentligen vil opvække i Rigets forskjellige Egne. Sandels skal reise. Han har faaet et meget galant Brev fra Kongen om enten at komme til Leiren i Skaane eller at gaa til Stockholm, men han skal have udbedet sig at maatte reise til sine Godser. Man synes ikke her at være bedrøvet over dette Tab. Mig forekommer det og, at der just ikke er nogen Grund dertil. Ogsaa vil man vide, at Hjemkaldelsen skal grunde sig paa udtrykkeligt Forlangende af Kronprindsen, der maa have fundet sig generet ved denne Mentor og derfor vil være af med ham. Kan man heraf slutte, at Kronprindsen vil tage længere Ophold som Vicekonge i Norge? Der siges, at han har yttret, at han vil være her i det mindste 6 Maaneder om Aaret. Han er i disse Dage upasselig. I et Gilde paa Haxthausens Løkke, i Anledning af, at dette gamle Asen har, — efter at man længe havde under handlets. 348 handlet om Medgiften, — faaet sin Datter forlovet med en af de svenske Commissærer, forkjølede han sig, fik et hovent Kind og har siden holdt sig inde. — — — — —

D. 23de Mai. Til Middag hos Hagbarth Falsen i et lidet Lag, hvor der vankede megen Drik. Ikke siden jeg kom til Christiania, eller længe før den Tid, har jeg været i en saadan Sviir, og det besynderligste er, at jeg ikke finder, man egentlig blev forceret til at drikke, men det gik af sig selv. Ypperlige Sager kom han frem med, men hvor gode de end monne være, er det dog grovt at drikke Champagne af Pocaler. Atter blev jeg lidt charmeret i Vertinden, det er en sød Kone. En Mand fra Kjøbenhavn, som hedder Hansen, blev baaret i Seng. Vi Andre stode os godt. Jeg troede ikke, at jeg endnu kunde tanle saameget. —

D. 24de Mai. Jeg er ikke syg efter Sviren, hvilket jeg ellers i den senere Tid saa sikkert pleier kunne gjøre Regning paa. Kl. 9 gik jeg op i Thinget. Resten af Constitutions Forslagene bleve foretagne og havde samme Skjæbne som de foregaaende. Alt eenstemmigen forkastet. Nu løber man med Fortælling om, at Kronprindsens Sygdom er Ægrelse over Constitutionsforslagenes Skjæbne. Det kan være sandt, fordi jeg ikke troer det. — Prindsen er en sindig Mand, han ærgrer sig neppe nogen Sygdom paa Halsen. Heller ikke skal der være nogen Fare ved hans Tilstand, men at den kan komme til at forsinke Afreisen til Skaane, er dog nok mueligt. Mange vilde høiligen beklage det Uheld, at der skulde tilstøde ham noget. En Mand, der giver saa gode Forhaabninger, gjør sig snart elsket. Han er det virkelig ogsaa, og han vil vist blive det end mere, naar kun ikke Omgivelserne for meget anstikke den Luft han aander. Man glemme heller ikke, hvor vanskelig hans Stilling i mange Henseender er. — Generalprocureuren har jeg ikke seet eller hørt Noget til siden hiin bestialske Tildragelse den 17de Mai. — Jeg har nok yttret mig noget for frit om denne Statsbegivenhed og derved. 349 maaske paadraget mig Ugunst. At jeg roste den, kan jeg just heller ikke sige. Det er ikke min Maade at kalde Sort — Hvidt. Gjerne vilde jeg have underrettet Mofeldt om denne Sags sande Sammenhæng, som han vistnok burde kjende, men at gjøre det uden at expectorere mig derover paa min Viis, det kunde jeg ikke, og naar Brevet saa var blevet aabnet underveis, hvad da? Onbskaben fortæller, at Chr. M. ledsager Sandels et Stykke paa Hjemreisen, for at disse 2de Uadskillige dog kunde udsætte det tunge Afskedsøieblik saalænge som mueligt. Sommerhjemmet er kommen her med sin Hustrue, men der er om

Saadant intet at læse i Morgenbladet, fordi han logerer hos Schou, hvilket ikke skal være saa ganske anstændigt for en Statsminister. — Der siges for ganske vist, at Lars von Engestrøm har faaet Afskeb. Sorgen er almindelig. Hvilke Tab! Paa en Gang at miste Sandels og Engestrøm! og Justitsraad Lund ovenikjøbet. At der er Cassemangel efter den Sidste, forundrer mig ikke Meget. Han var en Vrøvlemikkel i det Ene som i det Andet og vidste hverken frem eller tilbage. Man gjæder sig saameget i Bergen over, at Gjeest Baardsen er paagrebet. Jeg kan ikke dele denne Glæde; thi hvortlænge varer det vel, inden han løber sin Bei igjen? Nu skal han da transporteres tit Yttre-Sogn og sættes i Arrest hos Lensmanbden, hvilket er det samme som at sælle ham i Frihed.